

GOTTFRIED AUGUST BÜRGER
n. 1 ianuarie 1748 - d. 8 iunie 1794

GOTTFRIED AUGUST BÜRGER

Aventurile Baronului Münchhausen

Traducere și adaptare: Dan PETRAȘINCU
Reproduceri după: Gustav DORÉ

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BÜRGER, GOTTFRIED AUGUST

Aventurile Baronului Munchhausen / Gottfried August Bürger ; adapt. de Dan Petrașincu ; reproduceri după Gustav Doré. - București: Andreas Print, 2019

ISBN 978-606-765-026-6

I. Petrașincu, Dan (adapt.)

II. Doré, Gustave (il.)

821.112.2

DIFUZOR EXCLUSIV:
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2019

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Culegere și corectură: Mădălina GEAMBAȘU

DTP interior: Corina REZAI

Imagine copertă: D.M.

DTP copertă: Gheorghe DUMITRU

Bun de tipar: 14.03.2019; Coli tipar: 8

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

Călătoria spre Rusia / 7

Povestea generalului fără cap / 13

Isprăvi de vânătoare / 18

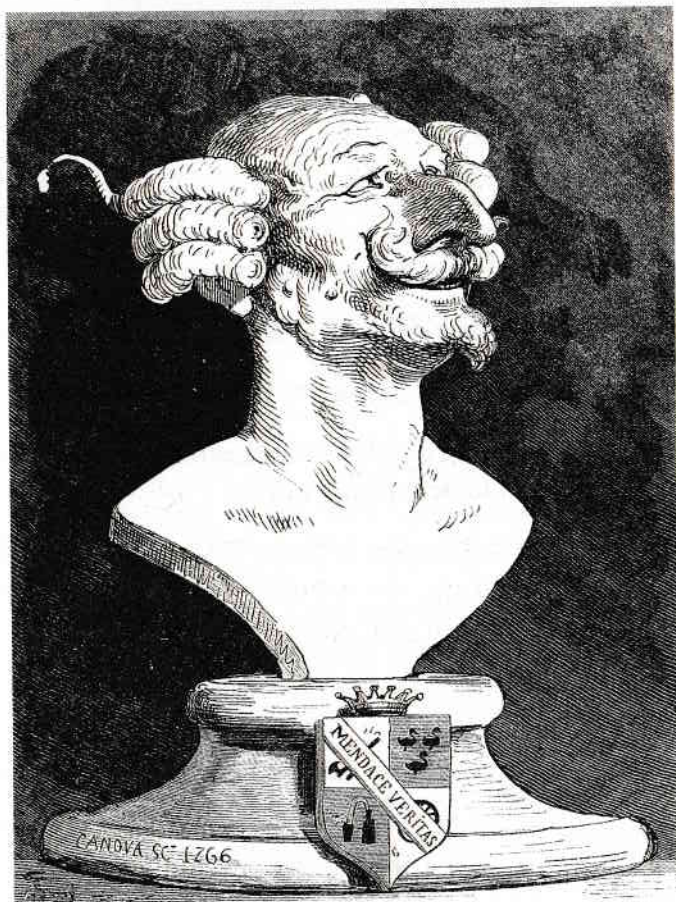
Despre câinii și caii baronului Münchhausen / 40

Aventurile cavalerului Münchhausen
în luptele contra turcilor / 49

Prizonier la turci / 60

Minunatele călătorii pe mare și aventuri pe uscat
ale baronului Münchhausen / 69

Baronul Munchhausen în viziunea lui Gustav Doré

Călătoria spre Rusia

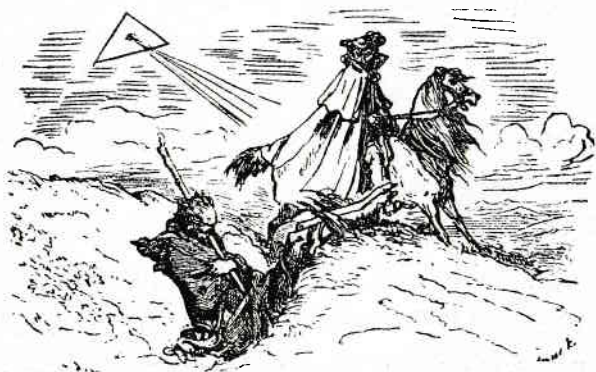
Când m-am hotărât să plec în Rusia era cam pe la mijlocul iernii. Mă gândeam – și pe bună dreptate, de altfel – că gerul și zăpada vor îmbunătăți drumurile din regiunile de Nord ale Germaniei, Poloniei, Kurlandei și Livoniei.

Dacă este adevărat, cum se zice, că întotdeauna calul e pe măsura călărețului, atunci el este cel mai comod mijloc de călătorie. Plecând călare la drum, nu riști nici să ajungi să te iei la hartă sau la păruială cu vreun conducător de poștalion, nici să fii târât prin toate cârciumile de vreun vizitiu nărăvaș. De aceea, am plecat la drum călare.

Eram îmbrăcat cam ușor și cu cât înaintam mai spre nord cu atât tremuram mai vârtos.

Dar, dacă eu simțeam frigul pătrunzându-mi în oase, vă închipuiți cum putea să se simtă, pe un ger atât de aspru și sub un cer atât de întunecat, un biet bătrân pe care l-am găsit zăcând în mijlocul unui câmp înzăpezit și pustiu din Polonia. Bătrânul dormea dus și nu avea pe el decât o cămașă zdrențuită. Mi se făcu milă de el și, fără să mai stau mult pe gânduri, mi-am scos pelerina și am aruncat-o peste el, acoperindu-i goliciunea.

Era un frig de murea puiul în ou și mă așteptam să îngheț dintr-un moment într-altul. Dar în clipa aceea răsună o voce venind din cer care-mi lăudă bunătatea: „Fiule, fapta ta va fi răsplătită“, spuse vocea. Și în același moment o căldură binecuvântată îmi pătrunsesse în tot trupul și nu am mai simțit nici urmă de frig.

Astfel, am pornit mai departe foarte satisfăcut. Noaptea cobora încet și apoi nu a mai fost decât un întuneric de tăciune. Cât cuprindeai cu ochii, nu se vedea nicio așezare omenească: nici tu sat, nici tu oraș, nici măcar cel mai slab semn că se mai aflau oameni prin ținuturile acelea. Câmpul întreg era acoperit de zăpadă și nu știam încotro să mă îndrept.

Obosit să tot călătoresc atât, am descălecat și mi-am legat calul de un țăruș ascuțit, ce se vedea ieșind de sub zăpadă. Am luat pistoalele sub braț, pentru mai

multă siguranță, și m-am culcat ceva mai departe, în zăpadă. Am adormit numaidecât și m-am trezit abia când se lumina bine de ziuă.

Dar mare mi-a fost mirarea, când am văzut că mă aflam în curtea bisericii unui sat! La început nu am găsit calul nicăieri în jurul meu; deodată însă am auzit undeva, deasupra mea, un nechezat bine cunoscut. Când am ridicat privirea, mi-am văzut calul spânzurat de turnul bisericii.

Ce credeți că se întâmplase? Satul fusese înzăpezit peste noapte, dar cum vremea se schimbase pe neașteptate, zăpada începuse să se topească și pe măsură ce zăpada se topea, eu — în același timp cu ea — ajungeam tot mai jos. Până când, în cele din urmă am ajuns pe pământ, în timp ce calul meu, sârmanul, fiind legat, rămânea pe loc: ceea ce luasem drept un simplu ciot de copac, era crucea de pe turnul unei biserici.

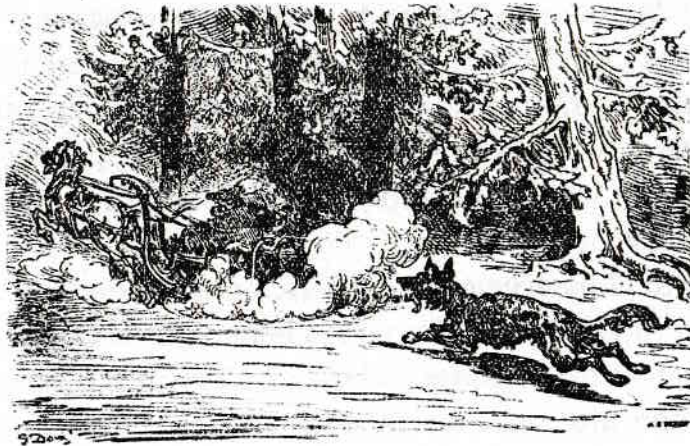
Dar cum să fac să-mi recapăt calul? Nu am stat mult pe gânduri și, luând unul dintre pistoale, am ochit spre căpăstru și am tras. Glonțul a rupt căpăstrul și... iată-l pe căluțul meu căzând chiar lângă mine, viu și nevătămat.

Din clipa aceea, toate mi-au mers din plin. Când am ajuns în Rusia, nu mai era la modă să călătorești iarna. Cum obișnuiesc, mai ales, să respect obiceiul pământului peste tot unde mă aflu, am luat o sanie

cu un cal și am pornit, foarte bine dispus, spre Petersburg.

Nu-mi mai amintesc dacă era în Estonia sau în In-gria; tot ce pot să vă spun este că mă aflam în mijlocul unei păduri înfricoșător de pustie, când deodată am văzut că un lup grozav fugea după mine. Trebuie să fi fost tare flămând, căci gonea cu o repeziciune amețitoare.

În cele din urmă, a ajuns foarte aproape; nu mai avea decât câțiva pași și s-ar fi terminat cu mine. Ce puteam face într-o asemenea situație? Nu-i așa că nu vă puteți închipui? Ei bine, să vă spun eu. E foarte simplu. Exact în momentul în care lupul se pregătea să-mi sară în spinare, m-am culcat, cu fața în jos, în sanie. Lupul a zburat peste mine și l-a înșfăcat pe bie-tul căluț, care necheza de durere.

Când am ridicat privirea, am văzut ceva cu adevă-rat uimitor: lupul sfâșiase dintr-o dată toate partea din urmă a calului. Și, tot mâncând din trupul bietu-lui animal, intrase pe jumătate în el.

Dar abia se instalase frumusețea în cal, că mi-am revenit și, luând biciul, am început să-i trag de zor la spate, de-ți era mai mare dragul.

Un atac atât de neașteptat în toiul ospățului îi pri-cinui lupului meu o spaimă teribilă; vrând să scape, se sili să intre tot mai mult în cal. Căci își spunea desigur că dacă va intra mai adânc în trupul anima-lului, cu atât va fi mai la adăpost.

Și-atunci, ce să vezi? Cadavrul calului căzu la pământ și iată că, în locul lui, stătea în ham lupul meu cel năzdrăvan. Credeți, poate, că mi-am pierdut cum-pătul? Vă înșelați. Abia atunci am început să-mi plimb mai cu nădejde biciul pe spinarea fiarei și cu cât o loveam mai tare, cu atât alerga ea mai repede.

Așa am ajuns la Petersburg, unde o mulțime nesfârșită de oameni se adunase în drum, minunându-se să vadă o sanie trasă de un lup perpelit de spaimă și de bice.

Povestea generalului fără cap

Rusia este o țară mare, mare, de nu știi unde începe și unde se sfârșește. De aceea, vă dați seama că e ușor să te întâlnești cu fel de fel de oameni și de întâmplări, care mai de care mai ciudate. Atâtea năzdrăvăanii am trăit și văzut acolo, încât dacă ar fi să vi le povestesc pe toate, ar însemna să stăm și să tot stăm, o lună, două, trei, ba chiar și mai multe, și să mi se încurce limba în gură de atâta povestit. Eh, dragii mei, câte minunății am văzut eu acolo, nici în zece vieți nu întâlnești în țările celelalte...

Dar văd că vă uitați cam întrebător la mine. Nu-i așa că sunteți curioși să știți? Ștregarilor, ca mâine văd că-mi călcați pe urme și — cine știe — mă întreceți în năzdrăvănie și îndrăzneală. Să nu credeți însă că mă voi supăra. Nu, ferească Dumnezeu! Dacă vreți, vă mai dau și niște sfaturi, ca să știți unele și altele, toate câte trebuie să le știe un viteaz, și să mă bată sfântul dacă n-am să sar în sus de bucurie când voi vedea că am urmași de ispravă.

Acum însă, pentru că stați așa, cu gurile căscate, și vreți să auziți câte ceva din aventurile mele din Rusia, încep prin a vă spune că am avut norocul să

văd cea mai grozavă minune din câte s-au putut închipui vreodată.

Mă aflu într-o adunare de nobili și ofițeri, oameni din aceia cu care ți-e mai mare dragul să golești sacul cu povestiri și paharul cu vin. Dar nu cumva să credeți că aș fi, Doamne ferește, un om care, ca să zic așa, se dă în vânt după un pahar cu vin, că aș fi, cum se spune în asemenea ocazii, un... bețiv. M-a ferit

Dumnezeu! Să știți de la mine, dragii mei, că un bețiv e tot ce se poate închipui mai urât pe lumea asta. Și eu însumi nu-i pot suferi pe bețivi. De aceea nici nu beau mai mult decât pot.

Vedeți însă că, în Rusia, unde toate sunt altfel decât la noi, și povestea cu băutura stă în alt fel. În țara aceasta, frigul e atât de cumplit, încât bieții oameni nici nu pot face altceva decât să bea, ca să se încălzească.

Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc că n-am văzut, de când mă știu, un om care să bea atât de mult ca un bătrân general cu chipul bronzat și fără cap. Adică, stați, nu vă speriați, să vă explic. Generalul avea cap, dar nu unul întreg. Își pierduse jumătate din craniu în timpul unei bătălii cu turcii. Cum a avut însă norocul să găsească un meșter priceput, acesta i-a făcut o placă de argint pe care a potrivit-o deasupra jumătății de craniu ce-i mai rămăsese, în așa fel încât făcea impresia unei adevărate cutii craniene.

Generalul stătea tot timpul cu pălăria pe cap, că — deh! — se cam rușina și el de starea în care se afla. În timp ce stătea de vorbă cu ceilalți comeseni, golea un pahar după altul, amestecând rachiul cu vinul și vinul cu țuica, încât ne miram cum de intra atâta în el și cum de nu se îmbăta.